

Ο χορός τραγουδούσε την μεγάλη αξία της παιδείας. Ο Αγαμέμνωνας που την έλαβε, ύψωσε το καθήκον πάνω από το προσωπικό του συμφέρον. Ο Πάρης που μεγάλωσε χωρίς αγωγή, ανάμεσα σε βοσκούς, δεν μπορούσε να ξεχωρίσει το καλό από το κακό κι έγινε αιτία τόσων δεινών. Και η άμαξα με την Κλυταιμνήστρα, την Ιφιγένεια και τον μικρούλη Ορέστη κατέφτασε, μεγαλοπρεπής, με δούλους και δούλες να την συνοδεύουν και με ακόμα δυο μικρότερες να ακολουθούν, φορτωμένες τα προικιά της νύφης.

Φυσικά κι εμφανίστηκε ευτυχισμένη με την τύχη της κόρης της η Κλυταιμνήστρα. Ο Αχιλλέας ήταν ο γαμπρός που κάθε μάνα ονειρευόταν για το παιδί της. Με χαρά αγκάλιασε τον πατέρα της η Ιφιγένεια. Με συγκίνηση μιλούσε ο Αγαμέμνωνας, δίνοντας στα λόγια του σημασία διαφορετική από εκείνη που η κόρη του αντιλαμβανόταν: «Πολλές οι έγνοιες του βασιλιά και στρατηλάτη». Έκλαιγε επειδή «ο χωρισμός που έρχεται, ατέλειωτος θα είναι». Ανησυχούσε η Ιφιγένεια που ο πατέρας της πήγαινε μακριά. «Το ίδιο και συ, παιδί μου», της απάντησε: «Έχεις κι εσύ ταξίδι», είπε, «μονάχη και ξεχωρισμένη από πατέρα κι από μάνα». Η Ιφιγένεια το θεωρούσε φυσικό, αφού θα παντρευόταν και θα πήγαινε στο σπίτι του γαμπρού. Ο πατέρας της αδυνατούσε να διευκρινίσει τι εννοούσε.

Μπήκε στη στρατιωτική σκηνή η Ιφιγένεια κι έμεινε ο Αγαμέμνωνας να ζητά, επειδή έκλαιγε, συγγώμη από την Κλυταιμνήστρα. «Δεν είμαι ανόητη», απάντησε η γυναίκα του. Τα ίδια θα πάθαινε κι εκείνη όταν οι άλλοι θα έφελναν τα τραγούδια του γάμου. Και, για να τον ηρεμήσει, του ζήτησε να της πει πληροφορίες για τον γαμπρό, να μάθει για την γενιά του, για τον ίδιο, να διαπιστώσει, αν αλήθειαν τα τόσα καλά που είχε ακούσει για τον Αχιλλέα. Κι όσο της απαντούσε ο Αγαμέμνωνας, τόσο πιο πολύ καταλάβαινε ότι είχε εμπλακεί σε ένα ατέλειωτο μαρτύριο. Θεϊκή του φάνηκε η έμπνευση να ζητήσει από την Κλυταιμνήστρα να επιστρέψει στις Μυκήνες και να τον αφήσει μόνος του να παντρέψει την Ιφιγένεια. Φυσικά και αντέδρασε η μάνα. Κανένας δεν θα της στερούσε τη χαρά και τη συγκίνηση να παρευρίσκεται στον γάμο της κόρης της! Τον παράτησε θυμωμένη και χώθηκε κι αυτή στη στρατιωτική σκηνή. Σε λίγο, έφυγε κι ο Αγαμέμνωνας μολογώντας ότι τα έκανε χειρότερα.

Τα μετά την θυσία της Ιφιγένειας λαμπρά κατορθώματα που περίμεναν τους Αχαιοούς στην Τροία, θύμιζε τραγουδώντας ο χορός, όταν κατέφτασε ο Αχιλλέας, ζητώντας να μιλήσει στον Αγαμέμνονα. Οι Μυρμιδόνες του τον πίεζαν να τελειώνει η αναμονή: Η να κινηθούν για την Τροία ή να γυρίσουν σπίτια τους. Αντί για τον στρατηγό που έλειπε, από τη σκηνή βγήκε η Κλυταιμνήστρα. Είδε τον Αχιλλέα κι άρχισε τις διαχύσεις. Προς τον γαμπρό της, όπως νόμιζε. Περίπου ότι του ριχνόταν, κατάλαβε ο ήρωας και πισωπάτησε. Μάσησε κάποια δικαιολογία κι ετοιμάστηκε να φύγει. Η Κλυταιμνήστρα τον σταμάτησε. Ο διάλογος

ήταν απολαυστικός (σε μετάφραση Αθαν. Παπαχαρίση):

«Μείνε. Τι φεύγεις; Και δώσε μου το χέρι σου για ν' αρχίσουμε απ' αυτό τον καλορίζικο γάμο».

«Τι είπες; Εγώ να σου δώσω το χέρι μου; Θα ντρεπόμουν να ιδώ τον Αγαμέμνονα, αν θ' άγγιζα όσα δε μου επιτρέπεται».

«Σου επιτρέπεται και μάλιστα πολύ, γιε της θαλασσινης θεάς, της Νηρηίδας, αφού θα παντρευτείς την κόρη μου».

«Τι παντρείς κάθεσαι και μου λες; Δεν ξέρω τι να πω, εξόν αν σου σαλέψανε και γι' αυτό είναι τα λόγια σου παράξενα».

«Σ' όλους είναι φυσικό να το παθαίνουν αυτό, να ντρέπονται σα βλέπουν καινούργιους συγγενείς και φέρνουν στο νου τους το γάμο».

«Ποτέ ίσαμε σήμερα δε ζήτησα την κόρη σου, κυρά μου, κι ούτε κι από τους Ατρείδες μου ήρθε προξενειά».

Έμειναν άναυδοι και οι δυο, μπροστά στην αποκάλυψη. Η Κλυταιμνήστρα που την έφεραν για ψεύτικο γάμο. Ο Αχιλλέας που τον χρησιμοποίησαν ως δικαιολογία. Κι ήταν κι ο γέρος, αυτός που τον έπιασε ο Μενέλαος να της πηγαίνει το γράμμα, που βγήκε μπροστά τους κι εξήγησε, τι συνέβαινε: Ο Κάλχας είπε πως, για να αποπλεύσει ο στόλος, χρειαζόταν να θυσιαστεί η Ιφιγένεια. Για να την φέρει ο Αγαμέμνονας στην Αυλίδα, χρησιμοποίησε ως δόλωμα το όνομα του Αχιλλέα. Η Κλυταιμνήστρα πάνιασε. Έπεσε στα πόδια του ήρωα, ζητώντας την βοήθειά του. Την υποσχέθηκε αυτός. Θα έφτανε ως τον πόλεμο για να γλιτώσει την Ιφιγένεια. Έφυγε, να ετοιμάσει τους Μυρμιδόνες για τη μάχη.

Ο χορός τραγουδούσε τους γάμους του Πηλέα και της Θέτιδας που έκαναν να γεννηθεί ο

Αχιλλέας και τους συνέκρινε με τον ψεύτικο γάμο της Ιφιγένειας.

(τελευταία επεξεργασία, 6 Ιανουαρίου 2022)